

Noć u pustinji

Miroslav Pelikan

I

Blaga, krhka iluzija raste, bruji, pjevušeći, ja
narastam ti ne slutiš, ne čuješ me, ne opažaš,
nezaustavljivo kobno pojavljivanje
Iluzije se množe brže od trave na mjestima gdje
ništa ne uspijeva, udvostručuju se, utrostručuju,
oživotvoruju novi svijet dok stojim okamenjen,
nepokretan

Iluzije su moja mjera, predivni odraz moje
unutarnjosti, moj odsjaj, moj čudesni eho
Najprije kao vlat nedužne travke, a odmah zatim
stablo, tvrdo i nepokorno, u vis stremeći,
nesavrtljivo

Sve je na mome slabom tijelu, često samo
neskladnim tonovima pokriveno
Trava raste, iluzije se gomilaju, stapaju se u
jedinostvena tijela otpora mome titravom pogledu
Sve je to san, mašu mi preci iz davnine,
oslobođeni svojih mučnih snova, sve je to samo
san

Stojim čvrst poput tvrde oznake na vjetrometini i
pokušavam se dosjetiti kada je sve je počelo, kada
je iluzija kao trava dosegula poljupcem nebo

II

Moji su prijatelji nestali?
Jesam li ih imao?
Jesam li posjedovao to snažno osjećanje
pripadnosti drugome?
Moram se odmoriti, predahnuti na trenutak
Odahnuti od svega, zastati na rubu proplanka od
koga nema puta kroz mitsku šumu koja je uvijek
nešto obećavala, barem nepogodu
Stojim poput izrasline na stijeni i gledam more,
mašem mu, kada bi samo znalo koliko volim
njegovu duboku plavet
Nepomičan sam, odgovara mi, želim biti nijem,
ovdje na ovoj drevnoj stijeni i samo šutjeti, dugo
Što je s mojim prijateljima, sada kada me je
vrijeme tako grubo, bezobzirno odbacilo i
odgurnulo iz mutnog vrtloga?

III

Negdje na sjeveru moj će duh prozirnog tijela
okretati stranice davno ispisane knjige o brojnim,
bolesnim i krhkim iluzijama, da, tamo, iznad
mora na bijeloj stijeni u kamenoj kući s ugašenim
ognjištem, moj će duh tumarati i tražiti tragove o
Omfali

Hoće li?

Sada, u ovim vjetrovitim vremenima, sada kada
sam suhi starac s nešto kose i tragovima zuba
Čujem more, osjećam huk, lijepo si kada si
gnjevno, još me uvijek opija tvoja vječna pjesma
Tamo, daleko na sjeveru, u spomenu na odjek
prvoga koraka moga zaboravljenog pretka,
smiren sam, utišan, na kraju puta, napokon sam
stigao

Dim izbija kroz dimnjak, lomi se i povija kao i
moje misli i uspinje

IV

Sustižu me uspomene, trenuci sjećanja, znaci,
ustrajno razmišljajući kako sam izbjegao
zankama vremena, jesam li?

Upozoravali su me, nehajno sam odmahivao
rukom, kao to se mene ne tiče, ne, to nisam ja,
prođite pored mene, odmaknite se

Uspomene su bolan biljeg podsjećanja koja ne
želim oživjeti

Umirite se u prošlosti i zamrite, oslobodite me i
nestanite

Ta blatna sjećanja izviru i naviru a ja gutam
njihovu srž i nastojim udahnuti i malo čistoga
zraka

Uspomene su bijeli znak u zlatnom okviru, kada
ništa više ne preostane

V

Što radi tvoja živahna sjena ispod mog sunca?
Nisam žedan tvoje tamnine
Ne sjećam se više vremena kada si ostavljala
tragove dobre volje u bezmjernim pustinjama

Naslućuješ li glasove koji dopiru iz moje
obogaljene nutrine?

Otiđi
Ostavi me u tjeskobi, u trenu dok dok izranjam iz
vremenskih stupica udišući zrak života
Riječi mi od muke zapinju
Nema koristi od upornosti tvoga čina

Što možeš očekivati od moje nepotpune blizine?
To nisam ja, izbriši svoj vlažni trag
Nemam snage za suočavanje s tvojim blijedim
odrazom
Ja sam tek vreća s kostima, ruinirana figura,
skršeni lik što korača, bezvoljno

VI

Teško prihvaćam spoznaju kako me je vrijeme
nemilosrdno pregazilo, no tvoj mit i dalje diše,
neokrnjen, neuništiv, cjelovit, moćan, razarajući i
nadalje, koban, narastajućeg volumena
Fasade hramova opstaju a ja starim brže ne
posjedujući ni imaginarnu mogućnost da
dodirnem prsten na tvojoj lijevoj ruci
Je li povijest nepravedna?
Ne, ona samo sporo kaplje u klepsidri a ja se ne
obazirem na njegovu fiziku i utvaram si, izvan
sam vremena

Nitko nije izvan vremena, šapću promuklo
kentauri
Nitko, jer i svijet je tek trenutak prolaznosti
Ako bi iluzije pretvarali u ožiljke bio bih krvava
dubina rane
Pijesak lagano tone, moje se misli roje i utapaju u
lijevku, nestajući u nanosima donje posude
pješčanog sata

VII

Je li napokon sve gotovo?
Je li priča svršena?
Tvoj me osmijeh i danas zbunjuje, zašto?
Sve nas je pregazio jedan trenutak, uostalom,
vrijeme je jedini sudac a ja, ja sam gubitnik
ovjenčan tužnom slavom, mada se i dalje
nadajući, možda se nešto ipak promijeni i
preusmjeri kotač sudbinskih okreta

Vrbe se uspinju i šire, moćan je njihov hlad,,
lijepo se je skriti u polumračnu tamu grana
opletenih lišćem
Je li vrba spomen mojih muka?
Ne, neka drvo raste i ostavi me na miru u mojoj
nemoći, neka buja dok se ja od sjećanja skrivam
stalno misleći, je li potraga okončana?

Brod se ljulja pored obale, kentauri se dovikuju i
zovu me, dođi i zaplovi, krenuti ćemo već
nekamo, daleko, izvan mreža zamršenih pravaca
koje karte niti ne sanjaju

Trenutak

Sve protječe i giba se u trenu, mileniji u slijedu
procijedeni, sporo klize isječci vremenskih tijela u
klepsidri, talože se i gomilaju a ja pomišljam na
trenutak kada sam te ugledao na vrhu stepenica i
posve zanijemio, tek kao sjenku te sluteći

Sve se kreće u neprekidnoj nijemosti, gledam
odsjaje, ispunjaju me tjeskobom i nemirom,
urezane u tkivo promjena i pomišljam, mogu li te
susresti imam li za to vremena?

Ne mogu utihnuti otkucaje vremena

Ipak klepsidra je zašutjela, zrna više ne zvuče kao
metal, tišina, muk, posvemašnja praznina

Vrijeme prolijeće a ja se nadam tvome glasu,
protok me je obzirno zaobišao, više instinktivno

Ti si možda moje posljednje utočište

Ti si možda moje utočište, posljednji, konačni
znak na karti, znamen
Dopuzao sam, doplovio, dotakao sam tvoj sprud
Iako ništica sam, tek prerez na liniji, zaborav

Ima li tvoj osmijeh smisla?

Ne vjerujem u ljubav. Što je ona? Tek nagoni
pokret, gesta prolaznost, koja se kreće i bruji,
namatajući zanose

Zagrlio bih tvoj osmijeh i poništio protok sitno
zrnatog pijeska, ušutkao bih ga zaboravom
Mogu li te prigrliti?

Ne

Ništica sam, duboka ispražnjenost, crtica sam u
tvom burnom životu, tek tanka linija

Tijelo

Ja sam golo tijelo, tek nakupina kostiju s leđnom moždinom

Trebao sam te dodirivati kada su tvoje grudi mirisale na mliječ, tada sam morao odgrnuti raznolike halje

Nisam to učinio i vrijeme je isteklo, utrnule su moje baklje, zavukao sam se u crnilo, u mrak, u beznade zvijezda, moj dah je presušio ali i danas požudno dišem iščekujući uplovljavanje broda u luku, vjerujući kako posada za mjesto skrivanja ne zna

Doista mi nedostaješ Crna, okrivljujem svoje srce, ono kuca i čudi mi se, živ si, živa je ona, raduj se svijetu pomorče, raduj se valu što ga žestoki brod razbija

Želio bih provesti s tobom tek nekoliko trenutaka, izvan vremena

Dotaknuo bih nježno njezinu ruku znajući kako srce kuca nemilosrdno

Daleko

Jesi li u začaranom krugu maga što motre na svijet?

Poznaju li te oni?

Prepoznajem li tragove što ih ostavljaš?

Tek teška tišina natkriljuje moje buduće grobište

Je li to pravednost?

Biti sam, necjelovit?

Je li to volja svjetova?

Daleko si odlepršala Crna vladarice i ostavila me
u maglama svakidašnjice, lutam., koračam bez
razloga

Jesi li ondje u praznom prostoru laži i
opterećujućih obećanja?

Gdje si?

Dva, tri slova

Je li to oduvijek tako zapisano?
Poraz tvoj i moj?
Je li to sljedba povijesti?
Je li sve unaprijed naslućeno?
Što smo mi?
Što smo željeli biti?
Ti s prstenom na lijevoj ruci koji čudno svjetluca
Nebo je moj tužni svjedok
Uostalom, tko sam ja?
Crta u povijesti
Linija, nadajući se izvjesnom gibanju, ja koji sam
crta, ništa, ništica, tek zaravan između grobova
Je li to konačnost ?

Ne?
Privid?

Znam, ti si zamka ogoljene želje

Muka

Je li umor što me tišti karakteristika mojih
mračnih godina?

Jesam ispred vremena, kada pomislim,
izmaknuo sam ti?

Ne, tvoja me sjenka prati a ja je ne naslućujem,
ne opažam je, gotovo mi se pričinja no ne vidim
je

Jesi li ti Omfala?

Muk umjesto odgovora

Ne, ti si zrcalo, odraz mojih tlapnji

Dah se već iscrpio i tanak je poput dima iz
dalekog ognjišta

Davni , imajte milosti za me, dajte mi samo
trenutak, hlapljive poruku vremenu koje nisam
razumio

Jesi li ti gospodarica moga vremena?

Ne, tek obična si žena, priljubljena životu i
njegovim strastima

A ja snujem i zamišljam vrijeme kada si bila
nadomak

Moja me muka svladava i poništava , postajem
siva zamjena suncu

Muka sam zdrobljena mjera povijesti
Da mi je dodirnuti tvoju ruku, rame, vrat, kosu,
da mi je dotaknuti tvoje tijelo

Ne mogu te dosegnuti
Tu sam , pored tebe, iza staklenog zida od
neprobojnih boli, tu sam, drhtim za tebe, za sebe,
ali kroz zid ne mogu

Odsjaji vremena, je li to sve?
Jest
To je takt vremena između nas
Zid
Stakleni zid
Duboko nerazumijevanje, nepremostivo

Stojimo s obje strane, nijemi
Šutljivi i nepomični

Ja sam mjera svijeta
Jednolična, uvjerena u to što radim.
Metodična, nerazumna i često ljuta
Hoće li zaživjeti konac mojem nadanju, barem
kratkotrajno?

Ne, trpiti udes do kraja, do zadnjeg udaha zraka
Osuđen sam, valja ustrajati i onda nanovo živjeti.

Mogu li ?

Možeš, možeš, grakću ptice
Možeš, moraš, možeš, moraš urliče vrana ispred
moga doma
Možeš, moraš, čujem odjek

Ti si tajni svijet a ja sam drugi, nepoznat, dalek,
nerazumljiv, uostalom tko si ženo s povijenim
nosom i malim grudima?

Tko si ti tamnoputa iznenadna figuro ?

Doista tko si ti, ženo crnih očiju?

Tko smo?

Mi smo prazne suhe ljuštore grubih likova iz
polutame svijeta što plutaju neslobodno

Zastaješ za trenutak i misliš kako me zamrznuti
u vremenskoj klopci

Promatraš me
Gledam te
Muk

Samo je tišina naša jedina stvarnost

Je li tek nekoliko krhotina snova sve što je
preostalo od nada?
Nikada nisam opekao usnama tvoje sveto rame,
nikada ti nisam uspio prići bliže
Za sva doba ja sam kamen bez oznake, tek u
očekivanju tvoga dolaska i obilježavanja, no ti
nećeš doći, ti živiš u svom dobu iako tiho dišem
pored tebe u kratkom snu

Je li to sve što očekujem, samo tvoj dodir?

Ne, snatrio sam više
No, uslijedila je pustoš
Muklost praznine

Sijeda vlas

Vjetar mi obavlja gustinu sijedih vlasi oko glave,
zamata ih u klupko, tek rijetko odmršuje, ne
prestajući olujnim zamasima

U ruci mi preostaju duge sijede vlasi, božanstva
Sjevernih mora, zar me dani i noći tako uporno
slijede, nemilosrdno i oholo, a ja i dalje sanjam
svaki zaveslaj prema mističnim odredištima
nepoznata plova

Na pramcu ili na krmi, uvijek smršene kose, ne
osjećam protok, ne slutim mijene, ne zapažam
ništa što bi me odvratilo od potrage za njezinim
prikrivenim, tajnim znakovima
Iscrpljujem se dok se sni se razilaze s razumom

Mogu li sijedom kosom kraljevati iznad
neukroćenih valova Južnog mora, mogu li
slobodno ploviti, u nedogled?

A umor, ta kap vremena sliježe se na moja
ranjena ramena, slijeva se u moje okorjelo tijelo i
postaje kamen u tkivu

Kentauri su radoznali, no usne im šute, tek
naslućujem šumove u njihovim grčevitim
pokretima

Vjetar me obavlja dok plovimo

Sprud

Kada moj moćni brod dotakne tvoj nježni sprud,
ti ćeš znati, stigao je neznani, doplovio je i želi
uzeti ono što mu pripada, tvoje drsko tijelo,
obavijeno svilom i hladom
Tvoji će se strijelci ustrčati, izgovarajući
nerazumljive riječi, u panici, u strahu, u grču,
misleći kako im je bilo bolje ostati daleko, u
sigurnosti, a ne se suprotstavljati bijesu kentaura
Kada moj silni brod zareže tvoje tlo i ostavi
duboki ožiljak, ti ćeš već znati kako sam kročio na
tvoje obalu
Kentauri su posve mirni, misle o onome što ih
čeka jer i ovdje nebo je zaboravilo na njih, sami
su na svijetu
Brod posve lagano kliže iznad plitke vode zaljeva
što vodi prema labirintu i mi ga vidimo, ukazuje
se pred nama, napokon, izgleda otvoren i ranjiv
Krenimo, više vođe kentaura i skače u mokri
pijesak, krenimo i završimo svoj posao, urlaju
preostali s broda

Kentauri

Kada su krvožedni kentauri oglodali dvorac i krenuli pustošiti zagonetni labirint, uzvikivali su često i pogrdno, ne stideći se svoga porijekla i sve što se moglo uzeti, ponijeli su u rukama, na ramenima i leđima

Labirint čudno zvuči, prazni suhi hodnici, nijemi na riječ, otporni na zvuk dok kentauri oprezno kroče, tek se rijetki osvrću, šutke jer oni samo idu naprijed, bez obzira na sve, samo korak dalje
Labirint je ispražnjen, uzvikuje predvodnik mojih postrojbi, ponosan na prvi povik, svjestan svoga glasa

Uskoro su kentauri obavili do kraja svoju kratku krvavu gozbu i sakupili se oko broda

Što je?, Vičem

Doista ništa, ništa, odgovaraju u glas, ništa

Toliko plova, uzalud?

Uzalud, u glas će oni

Kraj

Plovimo prema sjeveru, razočarani, prazni,
slomljenih tijela a tako smo puno očekivali, što
sve nismo zamišljali u tom lažnom paklu Južnog
mora

Ništa, urliču kentauri

Stvarno ništa, mrmljam sebi u bradu za
kormilom

Ti si princ praznine sine božanstava Sjevernih
mora, sin potpune tišine mora

Plovimo prema dalekom i davnom polazištu,
nijemi, bezumlje otvara svoja smradna usta i
polaže ih na nas a mi se samo u trenu opiremo a
onda nas ono strašno proždire

Plovimo, veslamo ili zatežemo jedra

Sijeda kosa

Moja sijeda kosa je ostavština budućim
pomorcima koji neće kročiti na moj brzi, moćni
brod, oni neće nikada naslutiti titraj svjetla na
nevidječim kartama, oni neće začuti zvono u kutu
luke kada ti je dosta i valova i pravaca
Gledam sijedu vlas u ruci kao svoju osobnu
osudu, bez prava na riječ, nema milosti sijedi,
viču kentauri, glava ti je oklopljena sjedinama,
sličići kruni a ta je kruna teška, nepodnošljiva,
nesnosna, neljudska
Sijede vlasi moćnika neba Sjevernih mora davno
su mi ulile hrabrost a sada samo slutim nemoć,
posljednji je plov završen, okončan

U kutu si pristaništa i s izgubljenicima ispijaš
vino, ali i dalje snuješ, no te te ne razlikuje od
njih, sjedinjuju vas sjedine i neuspjeh

Luka

U kutu mračnog pristaništa piješ kiselo vino,
dobro je, odavno ga nisi okusio, dosta je urlika
kentaura bez pravog razloga, mada znajući, toliko
žele pomoći

Tmina se spušta, ne bdiješ i ne bojiš se, na tvrdoj
si zemlji, meko tkivo broda daleko je, sklapaš oči i
ispijaš dugi gutljaj i tražiš još, niz glatkih gutljaja
niz tvoje grlo dok more treperi a kormila se tresu
Gledam suvišan na ovome svijetu zalazak svijetla
sluteći sudbine pomoraca, brod je umro a ti živiš,
zbog čega i kome si potreban, ovakav star i sijed,
bez snage i bez želje za plavim

Ispijaš vino i šutiš, u tišini oko tebe, povika
uzbuđenih, moćnici, što ih čeka?

U kutu si, na miru, izvan karata

Plov

Plovio bih da moram, plovio bih da mogu, ali
ništa me više ne privlači tvojim tajanstvenim
krajobrazima, zakasnio sam
Već sam davno spoznao, između nas ispriječio se
uzdignuti zid morske pjene, nepremostiv,
nedodirljiv
Uzmaknuo sam
Spasio sam kentaure
Jesu li mi oni zahvalni?
Teško, oni ne vjeruju nikome, pa ni meni
Uzmaknuo sam, u bijedu, u jad, ravno u središte
beznađa

Lice

Okomite bore na njezinom licu nedvosmisleno govore o tvojoj drevnoj starosti, vođo kentaura izvrgnut ruglu svoje braće

Omfalino ovalno lice tvoj je jedinstveni odraz, doista, najbolje se zrcališ u crnilu njezinih očiju i ta te duboka tama opominje kako vrijeme istječe a ti još uvijek maštaš o brodu koji će doploviti do kamenitih obala, iznad kojih se diže mistično zdanje labirinta

Nikada nećeš pokoriti more koje okružuje njezin nedodirljivi otok

Imaš brod i mornare, ali nemaš moći srca razotkriti se pred svima, ogoliti se i priznati svoju ovisnost i nemoć

Da, ona te privlači paklenom čežnjom, no prije posljednjeg koračaja ti zastajkuješ, prestaješ disati i lomiš se

Duboke bore oko njezinih usana poput teških i mokrih užadi s tvojih brodova zarobile su neizgovorene riječi i one, danas, sve manje bubnjaju i ne bune se, visoko u njezinom grlu Ona ih osjeća kao neugodu, kao prolaznu slabost, već je odavno zaboravila njihovo pravo značenje

Crnilo njezinih očiju

Detalji su se izbrisali i motiv je polako utonuo u
živi pijesak zaborava i zdanja što ih tvore riječi
razrušila su se u požarima nerazumijevanja a
nade, te česte laži, rasplinule su se na nebu kao
prozirni oblaci, ne pretvorivši se u kišu što gasi
žeđ zemlji, već su odjedrili nošeni vjetrom u
nepoznato

I naša se tijela pritisnuta pješčanim zrnima iz
klepsidre prigibaju, troše, nastoje izmaći
vremenu, no bez uspjeha

Od svega ostaje samo beskonačno crnilo tvojih
tamnih očiju mistične dubine

Tvoje oči izmiču svemu

Nepregledna je noć tama tvojih očiju

Prisjećanje

Često mislim kako sjećanja o proteklom, o prošlom, o jednoj gesti ili tek osmijehu, odolijevaju svim nedaćama što ih nosi vrijeme, prisjećanja jedina preživljavaju, unatoč krhkosti, naizgled nemogućnosti opstanka
Materijalno se urušava i posve se briše, ostaju tek fragmenti pogleda ili djelići glasa
Sjećanja se hrane neprestanim naporima da što dublje uronimo u davninu i otkinemo krhotinu iznenada pronađen

Koliko sjećanja mogu živjeti?
Što se dešava s njima kada tijelo prekrije tama?
Je li se utrnu kao svijeća pored prozora?
Ili se pak rasplinu i plavilo ih neba apsorbira u svoje tkivo?

Doista, što se dešava sa sjećanjima mrtva čovjeka?

Žive li ona i dalje?

Pitanje

Pomišlja li ona katkad na tebe?

Sjeti li se bez pravoga povoda sitnice koja je za trenutak uznemiri, osjeti bilo i mora sjesti?

Pitaš se, jesi li se ikada pojavio u njezinom snu, dobronamjeran ili zavijen u tamu?

Pomišlja li ona ponekad na časak dok si dodirivao njezinu ruku a ona je obavila svojim prstima tvoj hladni zglob?

Znaš savršeno dobro kako nitko nije izmakao kobnom sunovratu pješćanih zrnaca u klepsidri i nema načina da izmijeniš geste ili riječi, davno učinjene, izgovorene

Ali , ipak se nadaš nevjerojatnom čudu koje bi ti omogućilo sasvim beznačajnu a tako tešku promjenu u jednom danu, u jednom dugom ljetu No i da možeš, bi li mijenjao već pomalo zaboravljene događaje, riječi, kretnje?

Ne znaš

Ništa se nije dogodilo, ti još uvijek razmišljaš o sutrašnjem danu koji je odavno istrošen potonuo Stoga zaboravi, pomišlja li ona katkada na tebe

San

Koliko se već puta dogodilo tvoje fatalno
pojavljivanje u mome snu, ponekad sasvim
kratkotrajno a gdjekad si i duže gospodarila,
vladajući koridorima podsvijesti
Često ili rijetko?

I jedno i drugo

No, znam tvoja pojava u snu navješćuje nevolje
što ih nosi u svojoj utrobi sutrašnji dan jer što si
duže vladarica noći toliko je zlo kobnije
I uvijek je tako

Shvatio sam da mi tijelo šalje jednostavnu
poruku, kloni je se iako se čini kako je i razum na
tvojim strani a o srcu da i ne govorimo, osim tijela
I iako ona nema izravne veze sa sutrašnjom
nevoljom, tijelo u njoj vidi, osjeća, predosjeća
zloznamen i govori mi, kloni je se

Riječi

Sjećaš li se pokatkada, bez pravog razloga riječi
što ih je ona davno izgovorila?

Prisjećaš li se tona njezina glasa?

Gesti?

Pogleda?

Da, sjećam se pogleda, oni me nekako, čini mi se
oduvijek prate, stalno su pored mene, no
ponešto odmaknuti,

Riječi pamtim, glas, znam da mi je bilo ugodno
čuti ga

Pamtim i poneku gestu, uobičajenu, tek nevelika
nakupina fine prašine u kutu velike sobe, jedva
vidljiva nečistoća

Da, sjećam se ponekad, bez pravog razloga nekih
detalja bez posebna značaja, komadić odlomljena
vremena, sjećam se listova što otpadaju s biljke
koja sluti jesen

Zahvalnost kormilara

Ipak kormilaru, bez njezinih gesti i neizgovorenih riječi, znaš da ne bi plovio s kentaurima prema Južnom moru, u nadi kako ćeš jednom ugledati labirint

Bez njezina osmijeha ne bi nikada razvio crno jedro na ljutom brodu i zarezao tkivo mora koje te iznenađeno, uvrijeđeno i nemoćno promatralo
Bez pomoći nepregledne tame njezinih očiju ne bi dosegao horizonte o kojima se ne govori jer ih drevne karte na bilježe

Morao bi joj biti zahvalan jer te je nagnala na okrutno more

Bez njezine podrške ne bi uspijevao držati kormilo na pravcu i ne bi te kentauri priznavali za vođu iako nisu odobravali tvoje sulude poduhvate
Bez nje, tek si goli trup mrtva broda, razbijen o stijene, polomljenih kormila, bez vesala i jedara
Bez nje ne bi plovio s mnogima i ne bi se svake večeri klanjao sjevernim bogovima što spavaju u dalekim fjordovima

Doista, bez nje bio bi samo nesretni skup kostiju, mišića i nešto krvi, sa usahlim srcem i mutnim pogledom

Suvišnost

Naglo shvaćena stvarnost, iznenadno
prihvaćanje, nehotimično priznanje očitanja
gubitka, jednostavna suvišnost, neshvatljivo
pripadanje vremenu s kojim se nismo uspjeli
suočiti, tek smo ga djelomično proživjeli kao
prolazni svjedoci, daleko od prave scene aktera,
slabi, izdaleka tek naslućujući
Probuđen sam iz desetljetnih, teških i sumornih
doba i otežano dišem još uvijek tjelesno ne
osjećajući svoju tko zna od kada sanjanu,
priželjkivanu mogućnost kretnje
Otvaram bojažljivo, nesigurno oči i čudeći se
vlastitoj zaslijepljenosti (doista, četiri bi Troje
pale) pomišljam sa strahom na neočekivano
svjetlom okrunjeno jutro dana na koje nisam
gotovo nikad ni računao
Nema više opterećujućih misli, prisjećanja,
ružnih uspomena i čudnovatih snova, sve je
ostalo ispred prvih tamnih traka noći koja me je
svečano povela do svoga kraja u susret danu u
kojemu ću napokon prognati nepripadajuće
Ipak sam pomalo tužan, sjetan, ne zbog gubitka
sjećanja na njezino lice već zbog uzalud
potrošenih stoljeća, pitajući se
Zašto?

Jutro

Dotaknut blagom svjetlošću, u tišini, ispod
bešumnog, srebrnog vodopada, pomišljam kako
bi bilo dobro izloviti rastrgane misli što se roje od
zore i u mreži ih, onako lagane, zabaciti na leđa i
kročiti u novi, dugo očekivani dan, uspeti se
stazom pored padajućih kapi i hodati, koračati
prema suncu

Hodati odmjerenim korakom i radovati se
svijetlu, osluškivati zvukove što izranjaju iz
ostavljenih stopa

Ne mogu se prisjetiti niti jednog trenutka
proživljenog, bijela praznina, široka ništica, zbrka
i metež krhotina, daleko od sklada, nelogični
tonovi

Pokušavam i ustrajavam, no sve sam dublje u
bezdanu

Iako me svjetlo me vuče naprijed a tama
poguruje

Okrećem cijelo lice svjetlosti i mislim na ovaj
trenutak koji me je bezbolno razdijelio na dvije
bolne polovice

Stiskam kapke i zamišljam odraze u vodi tvoga
lica

Koraci

Čujem potmule odjeke svojih koraka, teško
izvlačeći zamorene noge, mučno se krećući s
pitanjem na ispucalim usnama, kamo?
Kamo me noge nose?
Što me privlači osim napora ostavljanju dubokih
tragova neodlučna čovjeka bez sjećanja?
Koračam, vučem ranjena stopala za svojom
povijenom sjenom i u mislima tražim, siguran
sam, na žalost, posve spržene dane
Je li pustinja, golet oko mene ili me okružuje hlad
visoka drveća, ne znam i ne slutim, glavu držim
visoko slijedeći svjetlinu
Ponekad spustim glavu i pogledam noge utonule
u pijesak i čudim se njihovoj zbunjenosti unatoč
moje silne i neskrivene želje
I opet koračam, ne prepoznajući prostor u kojem
se zatječem
Ne brojim korake, niti pokušaje, slijedim na svoj
bolni način, daleko, udaljeno svijetlo
Za časak zastanem, prebirem po umrtvljenim
mislima opažajući iza sebe ipak sve dublje otiske
stopa

Cilj

Kamo ću dospjeti, kamo koračam?
Koliko još moram ovijen mukom hodati, jezivo
prazan, samo oronulo tijelo bez sjećanja
Kamo me koraci vode?
Naprijed, ravno, korak za korakom
Kada jednom sustigneš skrivenu čežnju, znati ćeš
jesi li uistinu dostigao cilj, sve će ti govoriti,
dokoračio si, naposljetku, očišćen od prošlosti,
čist i star, na početku kraja, u darovanom
vremenu
Kamo ću dospjeti?
Kamo koračam?
Stope u muku slijede korake i ne razumiju tvoju
iznenada otkrivenu neodlučnost
Napokon si izronio iz vrtloga vremenskih struja
što rađaju bolne rezove i ne rađuješ se
novootkrivenom sjaju, čude mi se koraci i duboki
tragovi

Zaklonio sam oči spuštenim kapcima i na slijepo
hodam
Tako je bolje, u mraku sam svom, u okružju
blještavog

Oaza

Kada naslutim pritajenu svjetlost u prvoj ću oazi
zastati i dugo ću nepomično, nijem stajati ispod
uspavanih palmi

Naslonit ću se zatim na živo drvo i prepustiti se
snu

Možda u njemu ponešto otkrijem, tko sam i tko
sam bio, tko je ona bila i kakvo je njezino lice,
boja osmijeha?

San me obrguljuje, ispočetka nježno, obavija me
kao da sam fragilna porculanska figurina a zatim
jače, uvlačeći me cijeloga u svoje moćno okrilje
Ne branim se, razotkrio sam se ispred njihove
razbuktale radoznalosti

U hladu palmi snim, znam jer vidim ih, no tek
varljivo tijelo praznine, nemjerljiva pustoš muka,
nigdje lica ni pogleda, glasa nema

Ravna crta ništavila, nepomak vječnog trenutka

Bolna težina praznog sna razbuđuje me i iznova
suočava s istinom

Sada si napokon sam, sam u hladu visoke palme

Koraci 2

Vrelina, čini se, popušta, sjajna kruna je kraća,
slabija

Ustajem i hodam za svjetlom, slijedim ga,
pripadajući mu bezuvjetno

Odbacio sam stari istrošeni oklop, ogolio tijelo i
pokazao se kakav jesam, nemoćan i star, tužan i
bez vjerovanja

Preostaje mi koračati za svjetlom, hodajući
pognute glave za njim, bez i jedne dileme jer ja
dvojbji nemam, što je bilo izbrisao sam u jednom
dahu, nepovratno, bez ostatka, bez i jednog
odlomljenog kamena što je nekoć pripadao
moćnom stupu iz niza u hramu

Koraci se umnažaju, tvoreći dugu, krivudavu
liniju kretanja ostavljenog čovjeka, prepuštenog
tek milosti daleke nade

Osvrćem se katkad, sami smo, moji dugi vjerni
tragovi, uvijek iza mene

Zakratko zastajem i opet koračam, sam ispod
daleke bijelo žute okrugline

Koračaj, u glas šapću koraci

Hodaj, sikću duboke stope

Slijedi svjetlost, preostala je samo ona

Koraci 3

Koliko već dugo hodam, teško omamljen
toplinom ispod sjaja?
Ne znam, ovdje noć ne smjenjuje dan, koračam u
prostoru gdje tama ne obitava
Koliko sam već učinio koraka i ostavio
nepregledni trag utonulih stopa?
Ni ne slutim, pijesak brzo guši udubljenja,
prelijeva ih, prijeteci me sustići
Tek nekoliko plitkih tragova uočavam kao dokaz
o vlastitoj prisutnosti, ovdje iza svih taloga
vremena
Ipak, podižem noge, dva odrvenjena kraka
prateći je
Nema tame, nema prestanka svijetlog, nema
sjećanja, nema snova
Samo moje staro tijelo s nekoliko jedva vidljivih
ožiljaka na tlu, iza
Istrošeno tijelo između zemlje i neba

Muka

Kako je teško trpjeti ostarjelo tijelo u kojem se ne
zrcali ni odsjaj prošlosti

Kako je mučno nositi saznanje o izbrisanoj
ljubavi

Doista, što je tijelo bez misli i snova?

Tek nakupina kostiju u kožnoj vreći prepunoj
porezotina, samo one svjedoče o proživljenom,
no ništa ne govore, nijeme su, muklo huče

Kako je teško doživljavati dan u kojem se nisi
trebao zateći

Opravdavaš se sam sebi, greška, ti si dio drugog
odsjeka vremena, no njega ovdje nema, nevidljiv
je za tvoje mutne oči

Kako je mučno otrpjeti sebe u starosti sa svim
uludo potrošenim iščekivanjima, sada kada više
nemaš ništa, tek bolne kosti

Tijelo mogu otrpjeti, ali nemoć jer više ne mogu
sanjati, ne mogu i ne želim

Valja iznova sanjati i tražiti krhotine odraza lica
iz davnine i hitati im u susret

Snovi

Valja moliti božanstva snova za malo milosti, za
kap sna, za sačuvano sjećanje što će se
rasplamsati jedne duge, hladne noći, dok mi
nijemo lice obasjava vatra usred ravnice, između
planina

Kap će se podjarena vatrom i toplinom širiti i
natkriliti će tamu

Valja umilostiviti zaboravljene moćnike i
pridobiti ih za trenutak i tvoju će glavu krasiti
bogata kruna prepletenih snova i sjećanja

Valjalo bi pronaći zagubljeno i oživjeti

Od krhotina učiniti cjelinu sna

S fragmentima sjećanja oduprijeti se

Ne čini se neizvedivim

Izgleda dostupno

Koliko napora za malo sna

Geste

Koliko si finih gesti uzalud zdrobio, skršio u prah,
pretvarajući ih u ništavilo, u ispraznost?
Toga se sjećaš, ne cjelovito, ali ipak
A osmijesi?
I njih se prisjećaš, gotovo svih
I što sada?
Iznenadila te je okrutnost klepsidre?
Pijesak je isuviše brzo propadao a ti si zbunjen,
nepripremljen, samo nemoćan promatrao
Zapravo jedva si čekao pobjeći iz svoga kutka
vremena, a sada si razočaran

Tko je kriv za uzalud neiskorištene geste koje je
krasio osmijeh ako ne ti?

Mjera

Sada napokon, pouzdano znam, nemoć je moja
jedina mjera, precizna je, gotovo bez milimetra
pogreške

U prednosti sam, mogu očitati vlastitu veličinu
slabosti u odnosu na prolaznost

Ova me spoznaja umiruje, barem znam na čemu
sam, izmjeren sam, definitivno, u cijelosti

Mjera određuje moje precizno mjesto ispod
svjetla, ono je samo moje, ne dijelim ga, ne mogu
mi ga oduzeti jer me moja mjera brani od drugih,
od onih koji bi se utisnuli unutar samo moje
točne izmjere

Kao da mi je laknulo, ograđen sam vlastitom
mjerom i ne mogu poletjeti u susret njezinom
razdraganom osmijehu, moja me mjera nemoći
štiti od samovolje samoga sebe i novih ludih
pokušaja suvišnoga

Točna me je mjera odijelila istinom kada me je
starost već obilato zahvatila

Prihvatio sam je, istina nerado, no protiv se
vlastite mjere ne može

To sam trebao znati odavno poručuje mi ona i
prstom na usnama mi govori, šuti

I to je logika vremena, saznaš svoju mjeru posve
obolio od starosti

Star i sasvim sam, s mjerom,

Noć 1

Zazivam je

Gusto crno ulje noći navješćuje blagi,
dostojanstveni dolazak, utisnut u neprimjetnom
odlasku svjetla

Njezin me teški a tako lagan plašt natkriljuje,
utapam se čeznutljivo, prepun olakšanja, dok me
ona nježno zacrnjuje, prekrivajući dubokim
slojevima

Kako nestrpljivo iščekujem prvi korak sumraka i
sivih sjena što nepovratno rastu, uzdižući se
Prepoznajem nečujne akorde tmine, sukladan
sam s njima, neizbježni sam dio, nerazdvojni,
jedno smo tijelo uistinu

U punoj noći, u središtu vrtnje, gromoglasna
glazba tišine proparana rikom truba i udarima
nebeskih timpana, praćena mojim pozornim
odobravanjem, pljeskom dvije ruke, istjeruje
svjetlo dana obećavajući kratkotrajno vladavinu
bogatstvo utihe od nekoliko moćnih trenutaka

Dozivam je

Skloni me od svjetla, od izloženosti
Pokrij me

Noć 2

Slutim prijateljstvo noći
Odana mi je i više od toga, potpuno je moja, ja
izvirem iz nje, ona iz mene, međusobno se
oživljavamo, podupiremo, snažimo
Ona me nepokriveno voli jer zna, ljubim je, ni
jedan udisaj bez misli o njoj
Drugo sam biće ispod njezina nepregledna
pokrova
Naša ljubav cvijeta crnim plodovima strasti
rastući na ravnicama tame
Obasjani smo nevidljivim, tamnim suncem
Ljepota crnoga zrcali se na našim nijemim licima,
tijela su bez pokreta, bez i jedne geste
Mogu se zakleti u njezinu ljubav jer ja je
sladostrasno volim, milujući se tišinom
Noć me hrabri, drži me uspravnim, znajući,
pripadam samo njoj, njezinom jednobojnom,
tihom svijetu

Noć 3

Ja sam dijete noći
Rastem ispod njezina sunca i jednoga ću dana
biti čovjek noći
Ona će mi predložiti sve skrivenosti svijeta
Ovladati ću složenim vještinama polumraka i
sestre mu crne tame i spretno lebdjeti u jednoj
boji

Još sam uvijek samo dijete noći, slabo i
krhko, čekajući nestrpljivo noć, umiraj dana

Plave lastavice

Sanjam onemoćale plave lastavice, usplahirene,
rastrzane kaosom vlastitih misli
Presijecaju moje vidljive kvadrante neba,
zbunjuju me, poručuju li mi one nešto u što
nikako ne mogu proniknuti?
Ali, njihova je boja zaista lijepa, ptice se sasvim
prikladno uklapaju u prozirni zastor neba
Sanjam opažajući njihove strmoglave letove,
nagla uspinjanja te potom suicidalna obrušavanja
Promatram i ne shvaćam, zašto vertikale i elipse?
San traje dugo i plave se lastavice množe, posve
su zakrilile plavet neba, lepet njihovih mnogih
krila prerasta u iritantnu buku i ja pokrivam uši
ispred nadolazeće plime zvuka
Zakrilio bih oči, njih nemam s čime pokriti i
zaštititi jer imam samo dvije ruke a one su na
ušima
Kako bi mi dobro došle još dvije ruke za oči
izložene opasnosti
Umoran sam, jako sam iznuren, snaga me
napušta, s posljednjim djelićem moći pogledati
ću još samo jednom u lavu plavih lastavica

Snovi

Snovi najviše umaraju, prokleta dobro lažu,
smiju se neprestano i sa svojim te raspoloženim
licem navlače u jednostavnu zamku jer moraš
samo povjerovati i pristati biti njihov sa svojim
nesigurnim stavom

Snovi su beskrajna saga tlapnji s ponekim
polusretnim završetkom, netko se naime ipak
spasio, nije prepušten daljnjem povijesnom
kolopletu

Što je s mojim snovima?

Oni najčešće pričaju tugaljivu priču o
uzburkanom moru i uvijek odanom pramcu
starodrevnog broda ploveći kamo ga more nosi,
navodeći ga na pomisao kako njegova slaba
kormila određuju pravac i brod vjeruje i vesla i
jedrilje i sve drvo i sve zalihe vode za suhe dane
Ležim na ostacima kamenog oltara i zurim u
bijelo plavu boju neba misleći kako je moja
potraga napokon završena

Čuje se dobacivanje valova, ne budi tako
malodušan, jest čovjek traje kratko ali ne toliko
malo koliko ti na oltaru misliš u ovom trenutku
Idi, idi i plovi za novom zvijezdom
Sidi već jednom sa zaboravljenog oltara i smoči
noge

Brod te uvijek očekuje

Nađi dva, tri mornara, isto toliko kentaura,
možda upecaš i ponekog odbačenog s one gore u
oblacima i biti će vas dovoljno

Idi i plovi, siđi već jednom i ostavi kameni oltar
na miru

Idi u svoje vrijeme, još nije kasno za tvoju
skrivenu obalu

Susret

Očekujem željno susret s tvojim licem tamnih očiju, neskriveno, sluteći kako te već svi opažaju na mome licu izbrazdanom od potraga i lutanja, no, znam, gorko je to iskustvo i uistinu ne vrijedi ništa, usporedivo je s praznom mješinom za vodu na dalekom moru bez obala koje će se jednom ukazati i napojiti te žednoga Vodom hrane ljubavi

Iščekujem te negdje iznenada i bez pravoga razloga na nekom čudnom i bezimenom mjestu jer ja koji lutam mogu pronaći i dotaknuti svojom umornom stopom samo te znakove, oznake bez vrijednosti

Možda sutra ili za nekoliko dana, možda u vrijeme punoga mjeseca, tamo gdje se križaju tajanstvene sjene, možda kada protekne mnoštvo dana i mnoge se plovidbe izjalove i iznjedre užas praznine kada ništa ne dotakneš

Svejedno se nadam, slutim, nagađam moguću budućnost

Imam li pravo na obično sutra?

Teško da takvu milost onih s gore mogu očekivati, oni su zaboravili, utopio si se u bezbrojnosti heroja, junaka, probisvijeta, varalica i tek ponekog sa znamenjem, on je uspio, on je dotakao sveto tlo susreta

A i da se desi taj čudnovati i čudesni, sudbonosni
susret, negdje ili nigdje, samo bi stajao, poput
onih na mome brodu i šutio, zavjetovan tajnom iz
davnoga života i šutio bi, nadzirući stisnute usne,
bojeći se da se ne otvore i ne progovore i ne
popuste vrelu lavu potisnutih, nadirućih misli

Svejedno te očekujem, nadajući se kako ću
prevariti samoga sebe i biti za trenutak netko
drugi

Vještina

Dosegao sam iznimnu vještinu u varanju, u zavaravanju samoga sebe, doista, samo ja mogu sebe tako uspješno i bez ostatka zavarati navesti na krivi, pogrešni trag i samo ja mogu u to povjerovati i pomisliti na tren, evo sudbonosnog susreta kada ću položiti ruku na njezino rame, ona će me nježno pogledati i ja ću cijelim tijelom osjetiti, stigao sam na spasonosne obale, spašen sam, u njezinom sam zagrljaju

Samo ja mogu samome sebi ponuditi takvu priču s crtarijama na zidu i odmah bez ustezanja početi vjerovati u tu mogućnost, u to moćno sučeljavanje i gotovo vjerovati kako je to doticanje ramena zamislivo

Priznajem sam sebi tu rijetku, tako vrijednu vještinu samozavaravanja, znam, gotovo sam bez premca

Ipak, u nutрини uvijek se nešto neočekivano krije i ta me sitnica budi i bode i govori, ne možeš u tu tlapnju vjerovati

I odjednom shvatim, od dva sam dijela, onog ogromnog, naivnog i vjerujućeg i sitnog, jedva vidljivog, ne pristajućeg, ne vjerujućeg i vidim, podijeljen sam a samo sam jedan

Ono moćno prevladava, ono sitno samo upozorava, vidljiva je samo podjela jer ja sam podijeljeni čovjek na veliko i malo, na vjerujuće i ne vjerujuće, opaža se samo brazgotina podijeljenosti

Preci

Gledam u lica mnogobrojnih predaka, oni s
riđom kosom smiju se gromoglasno i uvredljivo,
oni bez kose samo se smiješe kao da me
razumiju, a oni koji su imali zube i kosu do smrti
samo me promatraju, upitno me gledaju i šute
A ja, stalno ih zapitkujem, zazivam pitanjima
Promatraju me nijemo, bez obzira na osmijehe i
moguće razumijevanje
Oni su moji preci i svoj su posao obavili, do kraja,
to jasno govori sjaj u njihovim zatamnjenim
očima
I dalje ih gledam i propitujem dok oni šute, gluhi
su na moje upite
Nemam više vremena, želim otići, dosta mi je
njihove teške šutnje, ustajem i iskoračujem iz
kruga predaka
Tek neki okreću glavu za mnom, dok su drugi i
dalje u čvrstom zagrljaju tišine
Odlazim vidljivo razočaran bez i jedne riječi
Moji preci šute i bezglasno se smiju

Slika

Nikada neću zaboraviti razlijevajući zvuk zvona iz
onih arkadijskih dana, na brijegu zelenila trojica,
djed, ja i pas
Negdje u daljini, iza zvonika teče rijeka tuđih,
nepoznatih života dok ja upijam skladnu
melodiju zvona
Sjedimo u tišini, zatravljeni diskretnom, plavom
bojom neba, u vinogradu, ptice nadlijeću i vode
duge razgovore
Sjene su delikatne
Opružam se na travu i suočavam se s čarobnošću
neba, kao da me hladi na ovoj vrućini
Lijepo je ovdje, mirno i tako spokojno, tko zna
što nosi sutrašnji dan?
Moj je djed star i jednoga će me crnoga, kišnog
dana napustiti

Zbrka

Cijeli je život jednostavna zbrka, sukob raznolikih pravaca u malom volumenu, oni nemaju kamo odletjeti i nastaje problem prostora

Eto, to je život, mala kutija s mnogo htijenja a moja je kutija, čini se, još manja, zapravo, užasno je mala

Sve je više nereda i buke u maloj kutiji i ja je moram svakodnevno nositi kamo god pođem

Je li uistinu problem u veličini kutije?

Vjerujem da nije, dobro uređeni odnosi unutar kutije nose mir, spokoj i opet bih rekao mir dok u mojoj kutiji vlada zbrka, kaos je još daleko ali se već može nazrijeti

Zamislite kako je tek u pjesnikovoj kutiji, doista, već izgrađeni užas neskladnosti, eto, to je moja mala kutija

Kutija užasa u kojoj vlada zbrka a ja je neprekidno moram nositi jer ona je dio mene, ona, to sam ja

Dani

Kako su se tako naglo, neočekivano, ti spori dani
pretvorili, prerasli u godine, onda i u decenije a
zatim u cijeli život i zatekli me posve
nespremnoga da prihvatim očevodne mijene?
Ne znam, vrijeme me je po oprobanoj receptu
povijesti prevarilo i ostavilo me ispred
nezaustavljivog tijeka
Koliko sam dana, spojenih u elipse, potrošio na
razmišljanje o čudesnom susretu?
Mnogo, previše, čitav život.
I što sada?
Nakon svega?
Tek sam sjena, nekadašnjost
Tek sam trag davnoga
Dani su me bezdušno zavarali i ostavili me na
cjedilu, samoga na cesti bez povratka
Zanimaji, zašuti već jednom i poslušaj posljednji
cvrkut ptica iz šume tvojih predaka i odluči se
Kreni, imaš izbor, kreni
Nemoj stajati, opasno je samo stajati
Zakorači

Šutnja

Prisiljen sam na šutnju, na dugu ravnu crtu
muka, stiješnjen između dva svijeta, svijeta živih
i neživih, svijeta mrtvih i nemrtvih, zavjetovan na
potpunost tišine, na cjelokupnost njezine
gromoglasne svečane glazbe što stoljećima
neprestano odjekuje između kolonada, uvlačeći
se u napuštene gradove kroz zaboravljena vrata
Prisiljen sam danomice zaboravljati govor, brisati
svaki pojedini glas iz pamćenja, ne čuti, ne
osluhnuti delikatne tonove, ne naslutiti ih
Postajem sve odaniji dio mukline bez zvuka,
određujem se unutar istoga, ravnomjerno, s
oprezom

Primoran sam na šutnju jer u šutnju ću se i sam
jednom cjelovito transformirati, bez ostatka i bez
ikakva odugovlačenja

Šutnja je dragocjena pojava, pokreti bez glasova,
lijeni su i sasvim statični

Prisilila si me na šutnju, bezdušno, bez
prisutnosti i grama sentimenta i odgurnula

Izdanci

Jesam li danas vidio, opazio tvoje izdanke,
sasvim iznenadno?
Nepripremljen na susret, zastao sam i zagledao
se u njih, isprva zbunjeno a zatim i upitno tražeći
tebe
Koliko je trajao zastoj u kretanju, koliko je trajalo
suočavanje?
Dan je još uvijek trajao, oblaci su se pomaknuli
tek za milimetar
Jesu li oni tvoji izdanci?
Ili možda ne?
Ili je i ovo još samo jedna tlapnja koja okružuje
poput aureole naše suhe, bez vode ljubavi prazne
živote?
Jesam li se danas susreo s tvojim sutrašnjim
danima?
Iznova, mogu reći, ne znam jer nikada nisam ni
saznao s čime se tvoj tajni korijen hrani i
preživljava sve ponore i nevolje
Dogodio se susret, slučajan, možda i suvišan,
ipak odigrao se ispod neba na kome se oblaci
jedva pomiču

Noću

Ponekad noću ili izjutra, no mrak još vlada, naglo me probudi nepoznato lice straha, otvori mi širom oči, otežava mi disanje i stiska me, naliježe na mene, želi me ugušiti, hoće mi ukrasti dan koji samo što nije svanuo, nastojeći mi uskratiti novu radost svjetlosti

Jedva se primirim i onda se suočim s mrakom noći i nekako odahnem

To je ipak samo varka tame, odmahnem rukom prema svim tajnama i zlima noći i odlučno poželim osjetiti toplinu svjetlosti što me iščekuje za koji dugi sivi sat

Ponekad noću, posjećuju me strahovi, nataložene zvijeri, nekada davno pripadale su danu i podsjećaju me kako sam ih tko zna kada prevario i sada sam po svim računima mraka samo njihov i nije im jasno zašto se odupirem kada je sve kristalno jasno

Izmoren sam nakon tih ružnih buđenja i cijeli dan posvećujem preispitivanju vlastitog, već odigranog života i opet ne pronalazeći ničega vrijednoga zaranjam u novu noć, u idući mrak, razmišljajući kada će on opet doći i hoću li biti spremniji tada

Ponekad noću, stavljam ruke preko glave i
skrivam se ispred oštrog vrha mjesečine, moleći
noć da potraje što duže i zaštititi me
Neka me noć samo prekrije, neka me ne prepusti
svjetlu što nadire kroz sve pore

Znam, ja sam dio noći, samo, teško mi je priznati

Pitanje

Jednom sam upitao noć, izgledala je ugodna,
koliko će moja tlapnja trajati?
Koliko će me misli davno začete već pomalo
zaboravljene geste moriti gotovo svaki dan?
Može li se ta zanosna građevina jednom urušiti i
nestati ispod svjetla?
Noć je isprva šutjela a zatim me je svojim dugim
srebrnim prstima prekrivenih mjesečinom
lagano obgrlila, tješeći me, nisi jedini, tako je to u
ovom vremenu, u ovom svijetu kome ti pripadaš
Krasne li utjehe, pomislio sam a noć se gotovo
uvrijedila
Pitao si me, prosiktala je i ja sam ti iskreno
odgovorila
Šutio sam
Što si očekivao? Svi ste isti, po danu rušite, želeći
da vam noć oprosti.
Šutjeli smo oboje
Snažno sam osjećao duboku brazgotinu
razočaranja ali noć me više nije htjela primiriti
Nestajala je polagano, boreći se s prvim zrakama
svjetla
Ostao sam posve sam, podijeljen između noći i
dana, u uskom klancu nepripadanja, neživljenja
Možda neka druga noć donese bolju vijest,
odgovor ili samo naznaku
Sve se troši, pa i kamen a kako ne bi jedna
beznačajna tlapnja
Valja čekati neko nepoznato, bolje vrijeme, kada
će me noć više voljeti

Razmišljanja

Neprestano razmišljam, koračajući u krugu ,
preturam po svojim razbarušenim mislima i
sjećanjima, tražeći vidljivu ili skrivenu logičku
nit, razbacujem uspomene, nepažljivo uništavam
krhotine već izgrižene zaboravom, sve dublje
uranjajući, tonući u ponor vremena, no ipak se
nekako održavam na blatnjavoj površini prošlosti
i s novim zrakom u plućima ronim još dublje
To je moj dnevno noćni raspored, uranjanje u
dubine prošlosti, svaki put sve rizičnije i niže,
ravno prema dnu. prema praznini, prema
početku, prema iskonu, prema kamenu u pustinji
No kalendar ima svoj ustaljeni ritam i od njega
ne odstupa, uostalom sam bi svemir došao u
pitanje

Je li uopće u pustinjski kamen znamenje i
urezano?

Ako je tako davno urezano, opažaju li se još
ožiljci na licu stijene? Postoji li vidljivi,
prepoznatljivi trag o življenju mojih stoljetnih
misli?

Živi li trag?

Postoji li išta što nedvojbeno govori o mojim
mislima, o mojim groznim tlapnjama

Postoji li bilo što a može posvjedočiti o mojoj
muci?

Umoran sam, noć donosi mrak i počinak
Nadam se iskreno miru i utihi

Sada

I što sada moj prijatelju, nakon brojnih
neprospavanih noći, sluđenih dana, vremenu
dugih sumraka?

Što sada nakon svega, kada me vrijeme tako
uvjerljivo gazi a ja pišem o prošlosti, o slikarima
koji su na platnima izricali sutra?

Pišem o davnini i ne primjećujem kako sam
postao dio nje, sav sam od nje, njoj pripadam,
neslobodan sam, da, istina je, rob sam, od
slobodnog čovjeka pretvorio sam se u meso bez
lica

I što sada? Moji dragi znanci, što sada?

Brišem se polako, nezaustavljivo, tonem prema
središtu dna najdubljeg mora, mora magle i
zaborava, volumen bez emocija i bez oprosta
Tonem, ravno kao kamen sa srušenog hrama,
isprva u plićak a onda me vali odguraju prema
crnilu dubine, smijući mi se prostodušno
Tlapnju valja uništiti, šapću mi kentauri
Da, no čemu sve to, čemu taj napor?

Trenutak

Osjećam težinu zraka
Grčke noge stupile su na trojansku obalu, žurno
napuštajući sigurnost brodova
Zrak je teži od olova, morao bi me ugušiti, no ja
dišem, nesmetano, halapljivo, proždrljivo udišem
zrak u velikim udisajima, misleći na Grke koji su
već pali, izvan zaklona bogova i brodova
Svoju svakodnevnu okolinu doživljavam s
tjeskobom, sanjajući udaljenu i nedodirljivu oazu
s nekoliko palmi u pijesku, u središtu izvor tvori
malo jezerce, ogledam se u njemu, dišući
slobodno
Misli me vraćaju na suhu obalu gdje se mrtva
tijela stapaju sa zemljom i kamenom, tek njihove
oči još vide daleka vrata na zidu
Od dva sam dijela, obični, svakim danom isti ja
sa snovima ispod moćnog drveća te s uznojenim,
ranjenim tijelima ispred grada koji mora jednom
pasti
Umoran sam od dvodijelnice, želim biti samo
jedan
Koji?

Noć, zauvijek

Doista, teško mi je opisati tamu noći, njezin vječni mir, tišinu koja bubnja turobnim nijemim glasovima

Uživam u njezinom prijateljskom središtu, u centralnom krugu nekretanja, u prostoru nekretanja

Noć tako skladna, bogata zbog svoje jedinstvene jednostavnosti pruža mi nesvakidašnje užitke
Predajem se i podajem vladarici mraka, posve svjestan svoje pripadnosti danu, svjetlu, sunčevoj traci

Noć, složena harmonija svemira utihuje moj nemir, napaja me potvrđivanjem svoje moćne prisutnosti i zaziva san

San će me prekriti, noć će me obgrliti a ja ću slutiti nepoznati osjećaj posvemašnje oslobođenosti

No, moja je noć, neugodno je stidljiva, valjda su u pitanju kompleksi neutvrđenog očinstva danjeg svjetla i ne pomaže mi puno, ja bih njoj morao pružiti utjehu, baš lijepa slika, dva nemoćna slijepca

Osmijeh

Uvijek sam se čudio tvom slučajnom osmijehu
kroz sve mijene vremena i stalno se pitao je li on
logičan?, Prirodna gesta u svijetu u kome
živimo?, U povijesti koju smo prebrodili?
Posjeduje li tvoj kratki osmijeh uporište u
stvarnosti, naime, je li to odraz tvoje volje, tvoj
nestvarni krhki sentiment?

Što je on?

Kakva je on pojava u svijetu logike?

I uvijek, kada ga ugledam ili iznenada opazim,
upitam se, ima li ovaj svijet smisla?

Ne, ti ne obuzdavaš razmicanje usana, pokazuješ
mi dva niza bijelih, zdravih zuba, osmjehuješ se
od srca, no gdje je tvoje srce, doista? I gdje si ti?

Nemoćno stojim u pijesku obale s koje kreću
brodovi u pohod i ne vjerujem

More me zapljuskuje i kao da me budi, kapi mora
prekrivaju moje noge i upijaju se u krvotok i
govore, vjeruj, vjeruj, iako si već star kao Nestor,
svejedno vjeruj

Nemoć

Nemoć je moja mjera vremena, odista vrlo precizna, povijest ju je davno potvrdila
Nemoć ima lice koje neuvijeno govori o tvom vječnom neprisustvu, tvome nepripadanju mojim danima

Koliko sam samo čekao znakove dolaska tvoga brodovlja na moje krševite obale, no, nisi se pojavila, nikada, niti jednom u proteklom dobu a sada me tvoj izvanredni osmijeh mami iznova ,
no brodova nema, davno su izgorjeli, nestali, izgubili se na moru

Nemoć je moja mjera vremena i prošloga i budućega, mjera za svako doba i za svaki jadni trenutak a ja, mogu samo čekati na crnom kamenu obale nadajući se jedru tvoje lađe
To me ponavljanje umara, žalosti i neštedimice uvećava moju nemoć, koja raste poput zigurata, gdje po prirodi stvari nitko nikoga ne razumije
Moje tijelo stari, vid me izdaje, no, osluškujem vjetar koji bi te mogao nanijeti u moj zaboravljeni kvadrant svijeta

Svijet

Cijeli je svijet praznina, ponegdje ispunjena
mjehurićima utvara

Svijet je doista ogromni mjehur laži, čvrst u
izdržavanju naših tlapnji, dok ih mi stalno,
bespoštedno nadograđujemo, utvrđujemo,
podupiremo, ne pitajući se, čemu sve to?

U tom groznom mjehuru ja lovim tvoj zagonetni
osmijeh, neprestano se nadajući kako je on
završna gesta moje muke, često misleći i
uzaludna žrtva

No, umjesto toga, lebdim u prostoru i otkrivaju
mi se raznolike, zanimljive slike, čiji bi dio želio
biti i tada ne mislim na tvoj varljivi osmijeh i sve
dok slike ne iščeznu i ja se iznova ne suočim s
bezvremenskim osmijehom s tvojih usana

Pitam se ponekad, suprotstavljao li osmijeh
vremenu što nasmiljeno prolazi, lijeno, pored
nas?

Pitam se i ne nalazim odgovora, znajući kako je
tvoj osmijeh jedinstvena mjera pamćenja

Vrijeme

Kada su me veliki svećenici upozoravali na
prijetvornost tvoga osmijeha, uništili su temelje
moje palače koju sam gradio za nas
Od zdanja tek razbacano kamenje na sve strane,
velika ih je moć razjedinila i učinila tek ostacima
Nisam dobro osluhnuo odgovore s njihovih vatri
u dnu hrama, uzbuđen, uznemiren, odbačen,
potrčao sam u susret nemilolj sudbini
Kada sam napokon zastao, opazio sam te daleko
iza sebe u drugim gradovima, dok ja i dalje
grabim dugim koracima nastojeći izbjeći sjaj
tvoga osmijeha, usrdno se nadajući kako si me
možda potajno pratila, sasvim tiho, iza vatri,
prigušena koraka, dok sam ja i dalje bježao u
slobodu, u mir, oh kako sam se nadao, nadi
nikada kraja, no i ona ima jednom zapisanu
propast
I sada, kada sjedinama svoje glave govorim o
oprezu, mislim na druge

Tijelo

Moje je tijelo muka, od kostiju prema mesu, do mozga, a ono pritajeno šuti i pravi se da nije tu, negdje je drugdje, pod palmama u oazi, pored plavog izvora

Tijelo trune, krši se i urušava svakim danom, no svejedno se nadam, uskrснуću negdje, blizu tebe, iza tvoga mirisa, na stazi slijepih, u mraku beskonačnosti

Rebra su moja prah a ti se smiješiš, znajući kako kosti imaju rok trajanja

Noć me sustiže, polako, odano, bez nagovaranja, ne branim se, svejedno misleći o tvom slučajnom osmijehu

Što je to?

Tlapnja?

Bol?

Besmislenost?

Sve si to ti, gledam u tvoj osmijeh i ne osjećam vrijeme

Koliko još?

Dok traješ, šapću rebra

Brodovi

Moji brodovi odavna ne plove, rasuli su se u pijesku, tek dio krme i ponešto od pramca, s dijelom očiju i mrtvim tijelima unaokolo
Stojim zaglavljen u pijesku, dodiruje me more što je imalo sreću oplakivati tvoje stope i čudi mi se, kako sam se mogao propustiti toliko plovidbi prema misterioznim vodama tražeći te iznova
Sunce se smije i prisiljava me da se povučem u hlad, kako sam nemoćan na žalu zaborava
Ovdje se odigrava kraj mojih plovidbi, ne znam gdje si, nestala si u procijepu vremenskih odjeljaka, vješto skrivena
Gledam otužne ostatke silnog brodovlja i prepoznajem sebe, bio si a sada si ništa, tek rebro s broda koji više neće ploviti
Ostaci moćnih svakim danom sve dublje tonu u pijesak, u zaborav, a tvoj magleni osmijeh odjekuje

Isplivao si s mukom , teško te je kameno sidro
usporavalo, ipak, dokopao si se ružne stjenovite
obale i zabio glavu između dva oštra šiljka dok te
slana voda i nadalje želi prekriti i utopiti te
Dovukao si ga iznad zapjenušanih valova u
sigurnost negostoljubivog krajobraza, iznad kojeg
prelijeću crne ptice u roju jezivih krikova
Izdižeš glavu, sav si od soli, pogledavaš prema
nebu na kome se jedino sunovrati ptica vide i
čuju
Valjalo bi se popeti gore, izvan dosega bijesa
hladne plaveti
Pronađi u sebi preplašenu, skrivenu snagu i
uspni se. Tada se odmaraj uz vatru ako je uspiješ
zapaliti
Smiješ se jer znaš, plamen bi govorio o tvojoj
pobjedi, mada si umakao tek za dlaku divljem
moru
Znaš da bi i najsitniji plamičak uznemirio moćno
more a ono, ne voli poigravanje sa smrtnikom,
pogotovo ne s tobom, prinče gubitnika

Sidro je teško, more ga pritiska i ne možeš ga izvući i tvoja će borba trajati cijelu noć a onda će, nadaš se, plavilo odustati i ostaviti te na miru zajedno s kamenom što ga pokušavaš iskinuti iz dubina

I tako doista i bude, more se u zoru predaje, dosadilo mu je, uistinu si mu prestao biti zanimljiv protivnik i ne mari više za tvoje zgrožene oči njegovom moći i ti naposljetku izvlačiš komad nekada žive stijene a sada samo krhotinu privezanu za drvo

Voda se cijedi dok ti gledaš posve neupotrebljivo sidro, što će ti kamen bez broda?

Neka, od nečega se mora početi, mada bi više volio kormila, iako uviđaš kako je i odlomljeni kamen sasvim dobar

Ostavljaš ga na obali, ono strši kao razbijeni spomenik i ti ga zaboravljaš, penješ se i sanjaš o brodu, o vitkom jarbolu i crnom jedru

Odgovara ti naporni uspon dok teško dišeš

Sjećaš se s gorčinom svakog pedlja divnoga broda, njegovih čvrstih bokova, ljutog kljuna, jedra poput same noći, vjernih kormila i glasova, mnogih glasova opakih kentaura što su plovili s tobom slijedeći tvoj nikada do kraja dosanjani san o dospijeću na hridi iznad kojih se uzdiže mistični labirint

Tegobno se uspinješ prema vrhu, ne osvrćeš se , gnjev mora sve se slabije čuje, penji se, dosegnuti ćeš nebo samo, penji se

Saplićeš se i padaš, kotrljaš se unatrag, no nekako uspijevaš izdići se iznova i opet uzdići se i kretati se, penjati se ustrajno prema dalekom vrhu

Kada jednom dosegneš vrh, znaš već sada, osmotriti ćeš more i samo mu mahnuti i zauvijek se okrenuti od njega i stupiti u tuđu zemlju gdje caruju oblaci i vlaga

Taj je trenutak još daleko i ne naslućuje se, penji se, ne sustaj

Na vrhu te okružuje stjenovita pustoš, golet,
muk, more koje si ostavio za sobom i ne čuje se
više, dok ispred sebe ne slutiš doista ništa
Magla zakriljuje krajobraz, sam si u pustini vrha,
povikao bi, što?, Ionako te neće nitko čuti
Moraš hrabrije koraknuti u maglinu, u
nepoznato, zaboraviti na odlomljeni kamen što je
činio tvoje sidro
Tajne labirinta skliznule su s valovima natrag u
dubine, tvoje je sjećanje već sada mit a niti sam
ne znaš što je istina a što je san?
Osvrćeš se unaokolo, sivilo te okružuje i pomalo
guši, valja krenuti, vratiti se moru ili se susresti s
nepoznatim što ti podastire obala?
Na rubu si odluke, kamo?

Budiš se teške glave razmrvljene čudnovatim
snovima, osjećaš neugodu, kameno sidro pod
tvojom glavom prekriveno rijetkim sjedinama na
produžuje tvoj odmor
Podižeš se i čuješ grlene glasove kentaura na
pramcu, promatraš neveliki, oronuli brod i
posivjelo, nekada davno crno jedro, okrećeš se,
kormilari čvrsto drže drvo pravca
Staro se jedro nadima, uvija se pred naletima
mladog vjetra, smiješiš se, na moru si, tko zna
gdje?, Tko zna koliko daleko od cilja, od onih
tajanstvenih obala, tko zna gdje si srebrni?,
Kentauri gundaju, sada znaš, niti oni ne znaju
gdje je brod, ova nemoćna olupina
Liježeš iznova i prepuštaš se milovanju kamenog
sidra, dobro je, glava ti je na povišenom, dobro
je, plovimo

Sidro nudi san, lezi i miruj, opusti se i prepusti
snoviđenjima

Promatraš zvjezdano nebo, pomalo nagađajući
gdje si a zapravo ti je svejedno, važno je samo da
brod plovi i drži svoju drvenu utrobu nedernutom
i sve se čini dobrim, brod izdržava valove i starost
a ni tvoja želja ne jenjava potpomognuta snovima
Kao da ti drevni kamen sidra ponešto šapuće,
izdrži, izdrži

Vjetar ti glavu neumorno obmata pramenovima
kose, čudiš se tim sjedinama, nije li prerano za
toliko sijede kose

Noć prolazi a kako kentauri nikada ne spavaju,
nadziru vatru i zvijezde a more je golemo i od
njihova pogleda nema koristi

Srećom nas vjetar nosi, jedro se napelo i vuče za
sobom trup

Brod se ne opire, i on stremlji za vjetrom a ja
promatram usnuli svijet oko sebe između dva sna

Napokon si ustao i ostavio za sobom snove
položene na kameno sidro, odvojio si se od njih,
od nepoželjnih pratitelja i zakoračio prema krmi,
prema kormilima, nadajući se dosjetiti magičnih
brojeva pravih, odlučnih pravaca, vjetar te
upozorava, sijed si i star, dobar si za najbližu
luku, idi i ispijaj loše vino, negdje u kutu, gdje
nikome ne smetaš i slušaj sjećanja onih što
poluglasno govore jer tvoja je priča odavno
završena i nitko je ne želi ponovno čuti
Po zvijezdama znaš, desno, dugo tako,. Tamo je
negdje u izmaglici krševita obala s malom lukom,
tamo u utihi kentauri mogu naći novi brod a ti
ćeš ostati zaleđen u kutu, u tami, gdje se pije i
priča
Zašto više mučiti kentaure?
Zaplovi već jednom prema toj neželjenoj obali
Hladno ti je, star si kao povijest i još bi plovio
Zaboravi i pij omamljujuće vino i slušaj tuđe
glasove

Moćnici, vladari Sjevera, ne tugujem se iako
opažam opake tragove vremena, zubi mi ispadaju,
još se uvijek nadajući neizvjesnom poigravanju s
vjetrom
Doista, što ću moći učiniti kada jednom dosegнем
misterij tajanstva njezinih prikrivenih obala?

Stari li i ona, jednako poput mene?

Nezaustavljivo, neodgodivo

Podižem svoj ponizni pogled prema vama
dalekima i pitam se jer potajno pitanja rastu,
mogu li?

Promatram okolinu i kao da se svijet nije
promijenio, možda tek neki detalji koje
prepoznajem kao mijenu, tek suvišni pokreti
nedobronamjernoga

Prstima opipavam nutarnjost praznine, gdje su
nekada bili zubi u donjoj čeljusti i čudim se

Kome?
Kome moreplovče?

Čudi se sebi, mrmljaju kentauri i dalje natežući
užad

Čudi se sebi, misli predvodnik višenogih gledajući
u moje zbunjeno lice

Ja

Ja, koji sam ništa, ja koji sam nemjerljiva
praznost, pustoš oko srca, ja, koji sam ništica,
gledam u nebo, s nadom
Očekujem znak, smilovanje, treptaj sunčeve zrake,
mada mi ona mi doista ništa ne znači
Ja koji sam leglo nemoći, središte muke i znamen
ludosti uistinu samo spomen na beživotno tijelo,
misleći neprestano na izgubljeni osmijeh
Ja koji sam samo tanka, kratka crtica u
povijesnom vrednovanju i bilježenju doba plova,
svejedno se nadam, čeljust traje, zubi se gube
Ja koji sam ništa, navodim brod i on me smjerno
prati u mojim zbrkanim mislima, ne opirući se,
nagovara jedro i kormila, šapće kentaurima,
osluškujući vjetrove
Ja koji se uzalud nadam, plovim

Zub

Gledam svoj ispali zub i nekako mi je neobičan,
zdrav je a ipak se odvojio od moga napaćenog
tijela, ostavio me je i nestao, zaronio je u otpatke,
odbacio sam ga poput nepotrebne košulje koji mi
nikada nije poslužila, ne osvrnuvši se, bacio sam
ga, kao da nikada nije bio moj, dio moga tijela

Što može moje jedno tijelo u dodiru s tvojim moći?

Odsutjeti, odmahnuti rukom i skloniti se na
stranu, drhtati, slutjeti slabost i ne moći te
dodirnuti, kako sam kroz mnoge noći grčevito
snatrio

Zub držim u hladnoj ruci, na palubi starog broda i
želim ga baciti u duboku plavet, neka potone na
vječnost i nikoga više ne uznemiruje
Dvojim, da ga objesim oko vrata, kao buduću žrtvu
vama, moćnici Sjevera ili strmoglaviti ga u tminu
dubine?

Gledam svoj ispali zub znajući kako sam sve manje
dostojan snova
Starac sam na palubi broda

Nemoć

Ti si znak moje nemoći, sigurno znamenje moje
davno predodređene propasti, okrugli kamen na
kraju puta

Umoran sam, kentauri me šutke promatraju i
iznova se čude, ja koji sam ih toliko nagovarao, ja
koji sam sklapao toliko mitova u jedno sjećanje,
trošan sam i iznemogao, ja, pored kormila koja
kao i uvijek iščekuju moj čvrsti stisak i pravac, oh,
kako vole snagom izborni pravac

Ti si izvan svega dok ja plovim koliko će trajati
užad i jedra i drvo broda i kormila

Kamo, urlaju kentauri?
Kamo, škripi drvo?

Ne znam, zdvojno odmahujem i liježem ispod
tamne tkanine što me štiti od sunca
Ne znam ,ponavljam i prepuštam se snu, jedino te
u njima mogu susresti

Osmijeh

Što bih dao za jedan tvoj osmijeh, sasvim slučajan,
iskren

Sve, sve bih dao, sve plovove, sve plovidbe u
nepoznato, u ništa, u prazninu

Daruj mi samo jedan osmijeh sačuvan u
nepoznatom danu, pogledaj me a ja ću onda proći i
pomišljati ću, što je stvarnost, što je san?

Osmjehni mi se i mirno ću se prepustiti okrutnom
miru s tvojim usnama prepunih gesta, plovit ću i
dalje, tražeći te

Što bih dao za takav trenutak?

Sve što sam oplovio i pribrojio bih još i sve
neuspjehe

Kentauri me po običaju nijemo promatraju, ne
razumijevajući moje ponašanje, tiho zbore i
dogovaraju se, valjalo bi me baciti s broda u
dubinu i otploviti, sami i slobodni

San

Mogu li nakratko zaspati, zatvoriti oči, predahnuti i usnuti daleki maglama skriveni otok i progledati u neobičnom danu, udahnuti mirise mistične zemlje, iznova zatajiti pogled i zakoračiti tamo gdje me zamah vjetra zanosi?

Mogu li sve to odjednom i ostati kakav jesam, nepromijenjen, jedinstven, kako već sebe i zamišljam i vidim u svakodnevnim prilikama? Mogu li sve to i izdržati prijepore, ostajući dosljedan sebi?

Mogu li?

Umor se taloži kao precizno izmjerene kocke što tvore piramidu, uzdižući se nebu, nastojeći ga jednom i dohvatiti

Ne, nisam graditelj, ni gonič, ni onaj kome je piramidalna tvorba namijenjena, promatrač sam izdaleka

Okrećem klepsidru u ruci i začuđen sam brzinom gradnje

Jer ja samo okrećem klepsidru

Mir

Valjalo bi dugoročno šutjeti s oborenim pogledom, mirovati s rijetkim udisajima iscrpljenog srca, ne osvrtni se, ne razmišljati o prošlom, ne strepiti od budućnosti, ne bojati se, biti sam na vjetrometini i ne osjećati potrebu za blizinom

I ne pokušavati niti naslutiti vijesti sutrašnjeg dana

Taj diskretni djelić vremena u kome se zrcali moj davno obećani mr, začahuren u debelim nanosima pustinjskog pijeska, sučelio bi se nakratko sa sunčevom zrakom ako bih mu dopustio, no ja ne mislim o tome, ukopan u proteklo ne vidim jasne titraje dana u kome samo bezvoljno dišem i po navici koračam

Zastajem i ubrzano dišem, možda mi svježina zraka donese olakšanje

Dišem sve brže, isprekidano, pluća mi se šire i otvaraju moje oči koje bespomoćno gledaju

Prestanak

Prestanak ili konac mojih tlapnji donio bi mi
barem kratkotrajni predah, za trenutak bih
slobodno udisao zrak i hranio pluća
Pluća bi probudila umorne oči, upozorile bi ih,
vrijeme je, otvorite se svjetlu, otvorite se
No taj je trenutak negdje ostao zarobljen u ledu
Sjevera ili u tamnim dubinama Juga a ja i dalje
razapet lebdim iznad njih
Što je pošlo po krivu još onda davno kada sam
ostao bez daha u dnu stepenica?
Što se tako bolno usložilo u oblik što ga vrijeme
savršeno pamti?
Pokrivam rukama oči tražeći odgovor, odavno
znajući, kako mi nije poznato tajanstveno gibanje
tijela u prostoru što izmiču kontroli dok
bespomoćno gledam ne mogavši zapamtiti niti
broj krugova što ih oni čine oko mene

Propušteno

Kada sam bolno uočio da sam uistinu propustio
proživjeti svoj obični život na doličniji način?
Ne sjećam se, no svakako davno opazio sam grube
sive sjene kako izviru iz zidova i okupljaju se oko
mene, plešući i tapšući me, ponekad i bučno
Tada, u tim danima nisam se obazirao na izniklo
sivilo, stremio sam svjetlu ne pretpostavljajući
kako me ono vješto prigiba unatrag, željeći me
utisnuti u središte sivila
Što sam sve propustio, nisam se kao ni malo
cjenkao, pristajao sam odmah, misleći kako mi je
pogodba dobra i evo sada, dok sjedim u mračnom
kutu luke bez broda tek s vrčem kiselog vina
nadohvat, razmišljam o propuštenom
Da, morao sam postići bolju cijenu za dane koje
sam brzo potroio, bez plova, bez obale, samo s
brodom u mislima

Brod u mislima

Moj brod u mislima izgleda gotovo dovren, sve je na svome mjestu, i trup i jedro i kormila i vesla, samo još iscrtati kobne oči na pramcu i zaploviti Sviđa mi se crno jedro, doima se snažno i otporno, sve će vjetrove zavesti svojom tamom, i kormila su čvrsta i odanost navješćuju

Moj brod u mislima već ima i svoje ime i posadu i pravac a ni more mu nije nepoznato, maglovito Južno more

Nosim u mislima teško, kameno, drvom okovano sidro razmišljajući o trenutku kada ću brod predati moru

Dobro je imati svoj brod u ovim gadnim vremenima, odanu posadu i plan za plovidbu, uvijek mogu uteći na brod koji se ljulja na valovima izmaglice

Doista, dobro je moći se osloniti se na tijelo broda, drvo je broda čvršće od čovjeka a i nijemo je, ponekad samo zaškripi od muke

Tama

Sliči li stari čovjek olupini broda, iznenada uočenoj
na surovoj hridi?

Jest, stari razbijeni trup posve sliči čovjeku
prekrivenog sjedinama teške krune

Samo, brod je sretniji, plovio je a ti si tek sanjao

On se suočavao s morem a ti si ga tek zamišljao

Promatram drvene ostatke broda na stijeni i

zavidim mu, potrošio se boreći se a ti si snio ne
pomićući se i svejedno te je vrijeme pregazilo kao i
njega

Isti ste, on je živio, ti si sanjao, no vrijeme sudac
presuđuje

Valovi postupno odnose krhotine uništenog broda
u dubine

More se obnavlja brodovima, a ti samo stariš, ne
čineći ni koraka

Jednom, negdje

Jednom, negdje, volio bih se nasloniti na zid od grubo tesanog kamena, dijelom u hladu i odmoriti noge i oči, tek za kratko usnuti, udišući zrak nepoznatog kraja, osluškujući kratkotrajne treptaje krila radoznalih insekata, u toplini podneva, ispod moćna, starodrevna drveta Taj je dugi, vijugavi zid na udaljenom otoku, prema sjeveru i još ima sunca da zagrije namjernike koji poput mene zalutaju na njegove zelene obale

Tek bi se trenutak odmarao i odmah uranja u nova izvorišta snova već ovako star i bez mnogo izgleda u budućnosti

Zamišljeni trenutak vrijeme mi ne može oduzeti jer za otok još uvijek ne zna, tek kada se naslonim, vrijeme će me opaziti i zloslutno se nasmiješiti, a ja, ja ću mu odmahnuti i reći, u redu, uhvatilo si me, ali trenutak sam već proživio

Nerazumijevanje

Nerazumijevanje je mjera šutnje, precizni takt vremena, golemo tijelo praznine, mrtva ptica u močvari, riba nasukana na obali, nijemi kliktaj letača

Te turobne mijene bilježim svojim drhtavim pogledima, strmoglavljujem ih na papir i šutim, doista, oko mene je svijet bez odjeka, bez glasa, u središtu sam nepomaka, valjalo bi pobjeći iz jedne tame u drugu, iz jedne šutnje u drugu

Nerazumijevanje se umnaža, raste kao zid oko tvrđave na brdu, šireći se sve više, nadajući se oduprijeti nadolazećima, ne znajući kako kob prijeti iznutra, sile tla uzdrmati će zidove i porušiti ih prije njihovih dolazaka

Krici odumiru, svjetlo nestaje, vatre obasjavaju krhotine nekadašnjega

Nerazumijevanje je kratko razdoblje između dana i noći, ponekad i duže trajući

Nakon svega

Što sada nakon toliko desetljeća prozirnih života,
na pragu tmine, u iščekivanju svakodnevnih
odgađanja neizbježnog?

Doista, što sada nakon svega, sada kada nemam
ništa osim siline potrošenih dana uzalud, potajno
ali ustrajno i neizostavno misleći na davno
zapamćenu gestu tvoje nježne ruke?

Snovi me drže budnim, širom su mi oči otvorene,
u šutnji, u polusjenama prošlosti

Nakon svega mogu samo precizno brojati dane
okovane razočaranjem, tjeskobom, sumornom
slutnjom i ne nadati se ničemu dobrom, ne
iščekivati odjek koraka što vodi do tebe

Vrijeme me je potrošilo, isušilo me i ostavilo na
vjetrometini, raspetog na drvu usred pustinje, u
muku

Snovi

Smijem li sanjati?

Samo zakratko, između dva svjetla zvjezdane noći i blistave zore

Mogu li još sanjati, zamišljati, s ovom krunom srebra,?

Zrnca pijeska iz klepsidre šakljaju me, ispočetka rijetko a onda i sve češće, upozoravajući me, tvoje je vrijeme umalo isteklo

Saberu se i osvrnu, reci što je pravo a što krivo, priznaj najprije sam sebi a onda i drugima, razglasi svoju muku, turobnu nemoć, ne da bi ti bilo lakše jer nikada ti neće biti lakše, tvoje je priznanje tlapnja kao što si i sam tek sjena od čovjeka

Zastani, udahni duboko, uvuci zrak u tanka pluća i razmisli što ti je činiti?

Što još mogu učiniti, kada ni sanjati više ne smijem?

Praznina

Precizno mogu izmjeriti i svoju unutarnju ali i vanjsku prazninu, onu koja me tako privrženo okružuje

Jednaka mjera obilježava oba volumena iako je naizgled ona nemjerljiva jer svakome je po prirodi stvari teško izmjeriti osobnu praznost a kamo li i posvemašne pusto okruženje

Vremenom sam stekao iskustvo koje mi je pomoglo odrediti preciznu mjeru

Siguran sam u nju, bez sumnje je vrlo točna ali na žalost neprihvatljiva mnogima

Tolike jedinice mjere za okusiti prazninu u nama?

Protjek te nauči mjeri, opirao se ili je prihvatio, svejedno je